

Februari: een maand van etenswaren

ZUURKOOL

Begin februari stond Renske op een middag in de nieuwe bijkeuken, urenlang kool te snijden. Baasje stond erbij en keek ernaar, ik niet, want ik vind groentes niet zo interessant. Daarna stopte ze de kool al zuchtend in een grote bruine pot, en deed er zo nu en dan wat kruiden en iets uit een pak met Arabische letters bij. Regelmatig kwam Matthijs met een stukje gereedschap aanlopen, de ene keer een (stampot-)stamper, de andere keer een stuk hout, en samen probeerden ze blijkbaar de kool fijn te stampen. Uiteindelijk was vrouwtje niet erg tevreden en heeft ze het hele Arabische pak (dit bleek gewoon karnemelk te zijn) leeggegooid en er nog wat water bijgedaan, terwijl er veel minder vocht bij had moeten. Daarna ging het deksel erop en mocht ze twee weken lang het deksel niet optillen. Jullie willen niet weten hoe vaak ik haar in die tijd naar dat deksel heb zien kijken!

Uiteindelijk is ze toch tamelijk tevreden met het resultaat, al lijkt het niet op zuurkool zoals we het kopen: het is veel minder zuur, waarschijnlijk doordat ze er teveel vocht bij heeft gedaan.

CHOUROUTE

Ja, dat is ook zuurkool maar dan op z'n Frans.

Matthijs en Renske zijn uitgenodigd om mee te gaan naar het zuurkool-feest van de bejaardenclub! Tussen 110 bejaarden en 20 iets minder bejaarden moesten ze eten en dansen. Om half één een aperitief van een mengsel van witte wijn en appelsap, daarna de zuurkool. Na een beetje wennen aan de glazige snot-zuurkool (anderhalf uur stoven) was het dankzij de verschillende soorten vlees toch wel erg lekker. Na een uur, toen zij dachten wel weer naar huis te kunnen, kwam een tweede ronde langs, weer een uur later het "kaasplateau" (in dit geval een stukje Brie en een stukje Comté uitgeserveerd op een bord), en nog weer veel later een flink stuk abrikozentaart. Tussen al die gangen door werd er gedanst, door iedereen die z'n voeten (nog) naast elkaar kon zetten, dus ook al struikelend en lachend door baasje en vrouwtje. Zodanig, dat een andere danser opmerkte: "moeilijk hè?!" Ook een manier om je als nieuwe Condaller te presenteren..... Uiteindelijk kwamen ze om zes uur thuis. Het was een langdurige, maar (voor hen, niet voor mij) best leuke middag.

DODE KIPPEN

Zomaar, op een zondagmorgen, kwam Gerard Cannard, het baasje van Chloe, langs en een kwartier later waren baasje en vrouwtje opeens weg.

Pas een paar uur later kwamen ze weer terug, en ruïken dat ze deden! Jonne en ik konden er geen genoeg van krijgen! Even later bleek dat ze een grote emmer met vier kippen hadden meegenomen. En nog later bleek dat ze geholpen hadden met slachten. Vandáár die lekkere luchtjes! Verderop die week zijn ze twee avonden weggeweest om te helpen de kippen, die nu drie maanden oud zijn, in de vrachtwagen voor de slachterij te laden. Vijf poten (en niet per ongeluk twee poten van één kip!) pakken en aan de chauffeur geven, die ze in een krat stopt.

Tien kippen per krat. Het lijkt allemaal een beetje naar, maar uiteindelijk vonden Matthijs en Renske dat het niet echt zielig is. Na enig protest van het pakken (en dus op de kop hangen) wilden de kippen maar één ding: verder slapen. Of dat nu in de stal is of in het krat, interesseert ze niet. Wat een suffe beesten....

KAAS

Jawel, vrouwtje heeft weer eens kaas gemaakt. Ze begon meteen goed: 20 liter verse koemelk van die man waar Jonne altijd hard achteraan rent als hij langsrijdt.

Helaas, de melk wilde niet stremmen.... 20 liter weggooien? Dat is ook zonde.... Stiekem nog maar een keer stremsel erbij doen en wachten. Ondertussen is vrouwtje maar gaan internetten en vond ze wel allerlei andere informatie over kazen, maar niet over langer stremmen van rauwe melk.

Uiteindelijk, na een véél te lange periode, werd de melk toch nog “gel”. Dan maar doen of er niets aan de hand is, en gewoon verder met de bereiding. Het persen leek echter nergens op, waarschijnlijk omdat de wrongel door de dubbele hoeveelheid stremsel overrijp was. Maar goed, de misvormde kaasjes zijn toch in de kast gelegd om te bewaren, en nu, na twee weken, zitten er nog steeds nauwelijks schimmels op en durft vrouwtje weer een beetje te hopen op een eetbaar kaasje.

Ook met schapenmelk heeft ze geëxperimenteerd, maar die kaasjes waren eerst een klomp wit elastiek zonder smaak. Toch maar een poosje pekelen... en nu zijn ze véél te zout! In water leggen hielp niet, dus dat wordt nog eens oefenen.... Maar pas als we een eigen schaap hebben, want ze moest 2,30 per liter betalen!

IKKE

Nee, ik ben niet eetbaar, maar ik wil ook nog iets over mezelf vertellen...

Ik vond het nog steeds veel te leuk om in het hele bos op jacht te gaan, en er waren een paar mensen die dat nog altijd niet konden waarderen. Ze besloten dan ook om het hek dat ze eerst hadden weggehaald, maar weer neer te gaan zetten.

Tijdens het in de grond slaan van de eerste paal had vrouwtje mij aan zowel de riem van Jonne als aan mijn eigen riem gedaan, en liet me daarmee los rondlopen. Beetje flauw, want dat is zwaar. Zij waren echter zo tevreden over mijn blijvende aanwezigheid, dat ze na een half uur weer zijn gestopt met het hek en een zware stok hebben gezocht, waar nu een touw aan zit, en waarmee ik “los” kan rondlopen. Als het echt moet, bijvoorbeeld toen Jonne de kat achterna zat en ik graag wilde helpen, kan ik wel op stap, maar het kost me veel moeite. Ik blijf nu in elk geval beter in de buurt en kan toch redelijk doen waar ik zin in heb. Bovendien, soms luister ik lekker nog steeds niet als ik moet komen, en dan denken baasje en vrouwtje dat ik ergens aan vast zit. Dan komen ze naar mij toe om te helpen, dat is natuurlijk veel beter dan dat ik naar hen moet! En wat onze “maand van etenswaren” betreft: Jonne heeft een hazelworm gevangen, maar wilde ‘m niet delen. Sinds enkele dagen laten de mollen zich zo nu en dan weer pakken, en wij zijn heel blij als vrouwtje kaas maakt, want wij krijgen dan een flinke bak vol wei, dat is beter dan water!